

Tennisbaan

Ik weet niet wat het precies is, dat tennisballen zo lekker maakt voor Flatcoats; veel lekkerder dan zo'n gladde bal of een dummybal. Misschien schuurt het lekker op de tong? Je kunt er zachtjes lekker eindeloos op kauwen, natuurlijk. Of hem leuk laten ploppen. En je kunt er ook zo fijn het 'velletje' aftrekken, als dat tenminste mag van je baas. Mogelijkheden te over. Al mijn honden waren er dan ook gek op. Twee van de vier waren heftig verslaafd en ook Lotjes ogen gaan glimmen bij het woord 'balletje'.

Kampioen

Tasa was mijn kampioen tennisballen zoeken. Ze vond ze werkelijk overal. Toen een vriendin een Duitse Herder kreeg die met één knauw een tennisbal ruineerde, bood ik aan haar voorraad aan te vullen met Tasa's verzameling gevonden ballen. Die vervolgens snel slonk.

In een park in de buurt, te midden van veel groen, lag een tennisbaan. Al snel werd het park enkele malen per week door Tasje en mij bezocht om de voorraad ballen aan te vullen. Een rondje rond de tennisbaan leverde in de zomer al gauw vijf of zes ballen op, die in heggen en struiken waren blijven steken. Geen tennisser die de moeite leek te nemen om ze te gaan zoeken. Ik kon Tasa geen groter plezier doen dan aan het eind van de wandeling balletjes te gaan zoeken.

Baantjes

Na het rondje tennisbaan belandde ik steevast op een nabijgelegen bankje langs de Kromme Rijn, waar Tasje aan haar dagelijkse zwempartijtje begon. Zij kon moeiteloos uren baantjes trekken. Daar had ze mij niet bij nodig. Ze kon zich prima vermaken. Ze viste ondertussen van alles uit het water - stokjes, grote takken, blaadjes, plastic flesjes, zakjes, stukken riet, half vergane meerkoeten en andere onsmakelijke dingen. Die deponeerde ze op de kant en dook dan weer het water in. Aan mij was de taak om na afloop van dit feest het niet-verteerbare deel van de verzameling in een afvalbak te deponeren. Vaak zat ik daarbij soezerig op het bankje van de zon te genieten tot mevrouw haar baggerwerkzaamheden had voltooid.

Zonnebadje

Daarbij vielen mijn ogen wel eens even dicht. Met enige regelmaat deed ik ze open om te kijken of Tasa ondertussen geen dingen deed die niet door de beugel konden. Zo ook op een mooie lentedag. Ik had de laatste dagen hard gewerkt en weinig zon gezien. Vergenoegd gaf ik me over aan een zonnebadje. Toen ik even mijn ogen open deed, zag ik tussen de gebruikelijke rotzooi een tennisbal liggen. "Heb je die gevonden, meisje? Mooi, hoor," zei ik tevreden en deed mijn ogen weer dicht. Flink wat minuutjes later deed ik mijn ogen weer open en zag nog een paar tennisballen liggen. Ik keek om mij heen en constateerde dat Tasa niet de waterkant aan het afzoeken was, maar de heggen langs de tennisbaan. Niets aan de hand. Heerlijk toch, zo'n hond die zich zo lekker bezig kan houden. Ik besloot dat ik nog lekker even kon blijven genieten en sloot weer mijn ogen.

Stem

Ik moet echt helemaal in slaap zijn gevallen, want ik schrok wakker van een zachte, maar dringende stem: "Mevrouw... mevrouw..." Ik schoot overeind, keek wild om mij heen, zag Tasa én een meneer in tenniskleding. Om mijn bankje heen lagen wel vijftien prachtig gele, wollige, gloednieuwe tennisballen. "Mevrouw, uw hond komt steeds de baan opgerend als iemand een bal mist en gaat er mee vandoor. Ik dacht, nou wordt het echt te gortig. Ik ga er maar eens achteraan om te kijken waar ie ermee naar toe gaat."

De man keek nogal vriendelijk en ik kreeg compleet de slappe lach. Ik zag het helemaal voor me hoe Tasa zich fanatiek van haar zichzelf toegewezen taak als ballenmeisje kweet. Hoe ze de ballen met haar ogen volgde zolang ze geslagen werden en gelijk een sprintje trok om ze te pakken als ze over de baan rolden. Gelukkig kon de man er ook de humor wel van inzien. Eendrachtig verzamelden we de ballen. Helaas betekende het voor mij wel voor eeuwig het einde van een relaxed doezelen in de zon langs de waterkant. Vanaf toen was het goed opletten geblazen.

Elian Hattinga van 't Sant